

piltve tõusis üles ja ähvvardas vähma ; Joon ruttas oma perrega mahaniidetud vilja kofe riisude. Ühtsekt lõi Haiki külla kohal wälko ja selsamal silmapilgul kärgatas rajte müratismine. Ehimataanud rahwas waatasid üksiklmi külla poole ; seal tõusis must suits külla kohal. „Se on meie talo !“ küssendas Joon ja pistis joostu. „Oõ mõõ waene lapsote !“ kaebas Jooni naine, aga tema fehkund jallad ei viinud tedda paigast ära. Kui Joon küllasse joudis olli talo, ait ja lautad lõhnawas tulles. Lojulised anuusid, lambad määgisid pöllewases laudas ja ei oskand wälja tulla. Joon ei kuulnud egga näinud nende ädda, vaid küssendas : „Kristiina, Kristiina ! kus siin oled ?“ ja tungis pölewa oone sisse. Seal wälja tulles näggi ta waana lapse oida. Nõnda kui kui olli ta oida jures, ahmas waana-moeti riinust finni ja küssendas : „Kus mõõ laps on ?“ Waana-moor kostis : ma wiisim lapse alla koplisesse ja pañim Toomsi ni faua wahiks lapse jure, kui ma isse läksin oma piisut kribbo-krabbo kraami tullokesest wälja püüdma. Joon töttas kopli, Tooms tulli aeglikul kombel tema vasto, sawwi fruus käes. Joon katgas fulli kombel tema külgi ja küssendas : „Unneto ! kus mõõ laps on ?“ Lasse mind lahti !“ — ütles Toom : — „wääetike pölleb kui künanal, ma ruttan tedda kustutama.“ Kus sa mo lapse jätsid ? mõuras Joon. Tooms kostis : „Senna, senna !“ ja näitas jõrmega pöllewawa majja poole. „Lasse mind lahti, walvo mee !“ Ets sa siis ei kuule kui mo lapsote janno pääst

nuttab ? Laps tahab jua lena külma lumervalget piima. Olle wait, armas Betti ! ma tullen ruttust tagasi. - Sedda ütteldeß püüdis Tooms ehaast lahti peasta ; aga Joon küssendas meeletumal kombel : Miks sa mo lapsel koplist äravii sid ? „Koplis sadas lund !“ kostis Tooms : „selepärast wiisin ma lapselkese oma waikse salla kambrissee.“ Joon küssas kruusi tema käest ja lõi ähilisel meelegel fruusiga tema pähe. — Tooms langes ulgudes wetrise pääga tema jalge ette maha. Joon ruttas pöllewawa majja jure tagasi, kus seinaid jubba laimastile seisid, jubba langemas. Raabri rahwas olli lojulised wälja peastnud ja oidsid nüüd Jooni finni, kes kui pöörane jampsis ja väggise tulde tahtis minna ; tema naine seisid miinestusses. Herra ja praua olliid mõisast senna jõudnud ; praua püssidis lahkel kombel Jooni kurvastust trööstida, aga jampsija ei wõtnud mõnusad sõna kuhunda. Seal tuli üks suur töld õue wärrawa ette ; Betti üppas tollast, tema waanemad ja tehter Jenner astusid tema järel ka wälja. Betti ütles Joonile : „Olle rahul, armas Joon ! mõha ollen oma waanemad üllesleidnud, nemad on rikad ja ebitalvad sulle ue oone ülese.“ Niina ei tahha teie rikust ! — kostis Joon : andke mulle mo laps kätte ! „Kus Tooms on ?“ küssis Betti ; aga siin süttis Jooni wiha uest pöllema, tema wandus sedda päwa, mil Tooms ja Betti tema majjasse tulnud, ja ullaas kui üks meelete loom. Tehter Jenner astus nüüd liggemale ja akas töössise sõnaga Jooni neomiina, ütteldeß : „Siia üllellig tatk, k“